

AK-29

Pátý ročník, čtyřicáté číslo, datum kurva apokalyptické, cena pět zlatých a jedna drahá
Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Adam Panáček brblající

Rozhovor s Jiřím Kačurem, I-ting si před obchody nevykládají

Může být člověk pozitivní (promiňte tu hrubku, vlítla tam sama) i když je ale úplně v prdeli?

Kolik myslíte, že je potřeba pozitivní energie na pokoření průměrného debila (vyjádřete prosím v decidebilech)?

Máte někdy skutečnou radost ze života? A on z vás?

Dokázal byste vytvořit fyzikální vzoreček pro radost ze života?

Netradičně vám odpovím na všechny otázky jedinou básní - tedy paradoxem.

NEBESKÝ JERUZALÉM - výtvar náboženského ztřeštěnce

Ráno jsem byl plný nadšení. Zvláštní. Přitom by si člověk řekl, že na ranní cestě do práce pražskou hromadnou dopravou není nic zvláštního. Pozoroval jsem v metru tváře spolucestujících, ale neočekávejte, že budu psát nějaké žvásty o prázdných a vyčerpaných obličejích. To už jsem někde četl. Pozoroval jsem spíše kůži, pozoroval jsem různá zvrásnění a různé odstíny barev. Různé tvary nosů, uší a vyrážky a boláky a vystouplé žilky. Podivuhodné tvary a patvary, jimž souměrné uspořádání vagonu metra poskytl přímo skvěle osvětlené jeviště. Projížděl jsem pod Prahou a napadlo mne Nebeský Jeruzalém. Napadlo mne, či jsem si spíše vzpomněl, že Karel IV budoval Nové Město právě podle apokalyptické předlohy. Ale ruku na srdce. Kdo může říci, že by si skutečně pozorně a s otevřenou myslí přečetl Apokalypsu podle Jana? Samozřejmě, že je na sta důvodů proč ji nečíst a nebrat ji vážně. Řekl bych, že panovník smýšlel poněkud jinak a že mu v mysli vystupovaly poněkud jiné představy o městské urbanistice než nám. Ale nepíši báseň, ale pojednání, které nebude nikoho zajímat. Takže bych snad měl nakonec napsat báseň
Nebeský Jeruzalém
bez tebe je to na nic
nene, to na nic je na nic
lepší by bylo napsat
že bez tebe je to na
ale to nejde neb na
je sprostota
ale co je tady na
město bez věží
město bez mostu
město bez tebe

Tady je pokračování básně, velevázení blbouni

a také záchody

žít bez tebe

žít bez ducha

není to taky sprostota

nějaké na hovno je potom na hovno

achátové věže, smaragdové okenice

hradby světlem zářící

démantová dálnice

tyrkys neonů

karneol, topaz, záhněda a křýšťál

polodrahokam nebe

drahokam tebe

postavil to proč?

kvůli tlustým prelátům

díky Karle

nebeský Jeruzalém

Knižní doporučení-KAPITÁL

Kapitál jest to, co téměř nikdo z nás nemá a nevlastní, neb kapitál jest suma peněz či peňazí a to suma ne ledajaká. Sto korun jest ovšem také kapitálem, leč kapitálem malým, ale dá se s nimi již zacházet podobně jako s kapitálem velikým, to jest rozmnožovati jej podle jeho vnitřní logiky, již se zabývají též ekonomické vědy, jež ovšem mnohdy připomínají spíše umění věštecké, než přísné vědy. Vůbec jest to slovo zajímavé, které vibruje mnohou zajímavou asociací. Pohleďme jen na takový Capitol neb Kapitána. Máme také angl. slovíčko Captain a italské il Capo. Podle mne jest kořenem slova Kapitál – KAP nebo v případě slova Capital – Cap – jistě bylo by záhodno hledat v rodině indoevropských jazyků další pěkné příklady, ale museli bychom býti především jazykovědci, což nejsme, proto musíme se spokojiti pouze s několika chatrnými příklady jako třeba Kapr, Kapoun, Kapari - ale zde již souvislost se sumou peněz a mocí s ní spojenou opravdu mizí, kdežto u kapitána je přeci jenom vzdáleně přítomna. Podstaou kapitálu není, aby ležel ve strožoku, nýbrž aby se plodně rozmnožoval, k čemuž vedou různé cesty včetně různých zločineckých aktivit, jež ovšem velké podnikání mnohdy nemalou měrou připomíná. Další možnost
Kapitál jsem si vždycky přál, ale bohužel jsem jej nikdy neměl tak veliký, jak jsem si přál.

Provoláním – ejchuchů – nic nezměňte

Znáte to. Kobylinky vám právě sežraly úrodu, manželku vám intenzivně obchází, já nevím, třeba souseď, v kvelbu máte nezametenou a kolem osudu se vám obtáčí nějaká kurva, kterou když už, tak palicí, ale to by člověk skončil někde na Pankráci a loupal tam brambory pro své nové a dosti neurvalé kamarády a nedokázal se smířit se životem. Je na to taková dalo by se říct duchovní metoda. Sere-li se ti všechno, předejdeš tomu tím, že to popřeš. Popření je tu metodou výhry. Kdybychom to vzali do důsledku, dostali bychom se do následující situace. Sedíte si v Karpatech u nějaké velehory, žerete Tatranku, protože to vy ve své poblouznělosti děláte často, a tu se zjeví medvěd s pevným rozhodnutím vás sežrat. Je to o nervy. Dle výše zmíněné metody si ale stačí uvědomit, že medvěd není. Není a basta. Při dostatečné výdrž a pevnosti vůle, tam nebude.

Jedná se svého druhu o praktickou aplikaci základní matematiky, nauky záporných čísel, kdy mínus a mínus dá prostě plus. Je to tak. Mínus jedna mínus jedna je nula (a jestli mi tu někdo začne tvrdit že není, tak ať táhne krávy pást). Jak ovšem vypadá aplikace záporných čísel do praktického života? Vraťme se k medvědu a naší ilustrační situaci. Medvěd a jeho krvavá morda se zhmotnili nad vaší odpočívající existencí s úmyslem posvačit. Vy tuto situaci evidujete s jistým úlekem, ale přesto bohorovným klidem, protože jste pamětlivi nakousnuté metody záporných čísel. A proto si vyvoláte v mysli představu medvěda, který se nechystá posvačit. Vyvoláte ji velmi intenzivně. Nikoliv pouze představu, nekonkrétní, neosobní. Nevyvoláte si v mysli roztomilého medvídko, kterého jste viděli v ZOO na výletě s fakanama, musíte vyvolat dokonalou podobu toho konkrétního medvěda, který vás chce pozřít. Pokud zvládnete metodu negace dokonale, měl by medvěd zmizet. Nebýt.

Stejnou metodu lze aplikovat na nezametený kvelb, na souseda a jeho...však víme...a tak podobně. Stanete se výherci života.

V Á-moll prosím

Potřeba mrzačení se rozběhla údolím. Padl vůl, padla kráva.

Nietzsche se Schopenhauerem sedí pod lípou a přou se o smyslu bytí.

Panna panně do kurev vynadala.

Levné pití protéklo hrdlem a padlo do blouznění, v nenávisti se schoulilo, pod sebe nablilo a Nietzsche pravil, že žena je nic a Schopenhauer pravil, že žena je vše a mezi listy se rozvanul vítr naplněný posměchem.

Panna panně vynadala do kurev.

Konec lásky, konec milosti, konec ponížení, lípou se rozlily scanky života, listy se zatřepotaly slastí. Na podzim zežloutnou, odpadnou, zahnijí se do půdy, aby měla lípa napřesrok co žrát. Snad abychom se poučili, poučoval Nietzsche, a začali si srát do huby, protože jediné v tom nalézám smysl bytí.

Na dvorku se odehrálo drama krmení slepic. Padlo několik hrubých nadávek. Padl vůl, vstala kráva.

V teletníku se rozeřvala vrána. Radost ze smrti, radost z hnití, radost z úpadku, radost z krásy života. Lehnout, mlčet a v duchu spřádat plány na odplatu. Ke které nikdy nedojde, protože život je krásný a kurva kurvě do pann vynadala.

Nestůj tady

vedle si stoupni.

Nechcípej, ještě ses nenadechl. Pružina tvého srdce v radosti zpívá, oblečena do blyštivého hábitu smrti. A Nietzsche popotáhl knot, aby viděl na vyděšený obličej společníka, jenž zřel, že Bůh je jen smutné neuznání vlastní hodnoty. Zneuznání vlastní hodnoty. Jsem já, vykřičel se Nietzsche, spokojen sám se sebou a kurva panně ruku podala, v neřest ji uvedla. A mezi hložím jsou sobí parohy.

Míří do vesmíru, hledá si své místo. Ví, že jej nalezne, nebojí se, neobává se, kurev si nevyšímá, z pann kurvy dělá, z pravice i lvice.

Schopenhauer leží zavalen ideami, myšlenkami, bolestí existence. Nevidí lásku, nevidí smrt, nevidí existenci, zírá do prázdného argumentu, jenž je naplněn nádechy a povzdechy, levným droždím.

Z kurvy panna zrozena, plahočí se na nákup. Jedno kilo brambor, deset kilo odpuštění. Pykat za chyby a spřádat odplaty.

Pěkně vítám, na vaše myšlenky byla uvalena exekuce.

Dejte je sem. Jsou mé, nikoliv tvé. Tvorba smrti je příliš jednoduchá. Tvorba hrůzy ze života vynáší mnohem víc.

Kopni si, stejně nezastěná, dál bude mlčet a trucovat a existovat, jen si kopni.

Poetické třestění

nevědomost už je příliš erudovaná

Zprávy z jiné společnosti

* I přes pozitivní nahlížení na život se Jaroslavovi Sedřenému vysral bojler a utekla mu manželka s cirkusákem. Týden po této životní křížovatce Jaroslav tvrdil, že je všechno v pohodě, tvrdil to onkologovi pražské nemocnice.

* Katolický kněz Joura spadl z kazatelny.

* V devadesátých letech byly klíčem ke štěstí digitální hodinky.

* Petr Jehně vymyslel svůj epitaf – žil jsem jen proto, aby zde mohl být tento náhrobek - blahopřejeme ke šťastné myšlence.

* Astronomické věži v Dolní Poustevně se podařilo zachytit vyslání mimozemské civilizace. Po měsíci dešifrování s rozpaky vyšla věž s obsahem na světlo. Ve zprávě stálo – a kup dvoje okurky.

* V předchozí zprávě z jiné společnosti se objevila faktická chyba. Správně mělo být ve zprávě troje okurky. Za mystifikaci se omlouváme.

* Bedřich Igls přišel s revoluční definicí kapitalismu: Kapitalismus je stejný jako komunismus. V kapitalismu je majetek všech v rukou všech. Jen se o ten majetek stará několik vyvolených jedinců.

* Kolem Měsíce již měsíc létá podivný objekt, jenž byl identifikován jako, dámy prominou, Lajčín psí bobek.

* Kmín je dobrý proti nadýmání, škytavce a rakovině.

* Buštěhrad se chce přejmenovat na Áááááááááá

áááá

árh - a modří už vědí.

Dětské okénko

Miláči moji malinkatí, jak dlouho jsme se neviděli? Podívejte, přivedl jsem vám strýčka Helmuta. Umí hrát na harmoniku. Tancuje jako trajtrdláček. Kotouly mete. Žongluje jako nikdo. Je to chlapík zábavný. Ale kdybyste ho viděly, dětičky mé milované, doma, to vám je prase. Čurá do umyvadla, svou ženu bije, onehdá, to jste byly tak o týden mladší než teď, vzal hlavu svého dítěte a bum o zed'. To vám byla rána. A hned tekla krev a slzy a pak Helmut koukal na televizi, pil k tomu pivo a bylo mu úplně jedno, že jeho rodina fňuká v koupelně, kde i přespí, protože se bojí vyjít a Helmut se rozčiluje, protože fotbal stojí dneska za kulové, pivo je teplé a život tak nějak stojí právě že za hovno, milé dětičky. A teď se koukněte, jak on prohodil obručí ten balónek. No zvládly byste to? To je ale šikula, ten Hlenmut, koukejte jak valí očiska, to zase bude bžunda. No, Stando, přece by ses nebál, vždyť je to strýček Hlenmut, on ti nic neudělá, vymlátí se až doma. Neboj, utří si očička a směj se.

Na každého Lennona čeká někde Chapman

Za dubem, za rohem. Vybafe na člověka, s rukou napřaženou, s kohoutkem nataženým, s úmyslem v očích. Na každého Lennona čeká nějaký Chapman, aby zhatil, zastavil, anebo postrčil o kus dál. To zní ale pateticky. Smrt celebrity zní vždycky pateticky.

Před nedávnem Jiří Kačur pronesl, že až se stane slavným, nechce být zastřelen. To mu prý přijde jako moc velká cena za službu lidstvu. Nyní zvažuje dvě možnosti, díky kterým by se atentátu vyhnul.

1. Nadále bude mluvit čistou a upřímnou pravdu. Nebude se, jako doposavad, skrývat za slova lásky, tolerance, touhy po souloži, všeobjímajícího míru, ale naopak, bude na vše pohlížet s nenávistí a pohrdáním. Stane se tak celebritou negativistickou, nenáviděnou a obávanou. A na takové si nikdo netroufne.
2. Nalezne si dvojníka, který se stane slavným za něj. V tomto případě by se jeho slova nekritické lásky k existenci mohla valit světem a zavírat dveře násilí, otevírat je blaženosti. Dvojník, prý, nechť je zastřelen. To bude Kačurovi ale úplně u (láskyplná intonace) prdele. Pokusil se uplatit Adama Panáčka, aby se stal jeho dvojníkem, ale ten odmítl s tím, že svou kariéru má již jasně danou.

Tak takové je trápení našeho milovaného Kačura. Chtl by vás oblít láskou, ale bojí se pro ni i umřít. Holt, Ježíšek je jenom jeden. A Chapmanů je jak malých psů.

Bůh je jen koncept

Podívejte se na to následovně. Koncept je náznak, takový náčrtek, který je určen víc než méně k vyhození. Jen k navození atmosféry. K jakémusi pnutí tvůrčí energie, která má teprve naplnit předurčené cíle. Bůh, Bůh je v tomto případě skutečně jen konceptem. Náznakem, ale dokonale nedokonalým a vlastně neschopným pohybu. Jen statickou výchytkou, jež má zaplnit vykopaný hrob, do kterého není co pochovat. Je to jako s tolik zprofanovanou rolí rodiče, kdy dítě křičí do světa – tatí, já tě tolik potřebuju a ty mě ani trochů – a pak se spustí takové to trapné fňukání dospělého, který si na prostoru vyprošuje trochu pozornosti, trochu lítosti a zpětně přidělené rodičovské lásky. Něco jako sociální dávky – ale paní, já na ně mám nárok, tak mi je dejte zpětně – a na učtu člověku, tolik sedřenému z toho zpracovávání nadbytečných emocí, přistane trochu zrcátek a korálků, aby se mohl sehnout a prohlédnout si vlastní konečník, kde dochází k nejušlechtiljším procesům, které jeho tělo kdy vydává. Bůh je jen koncept. Ne, po konceptu nenásleduje sepětí mozků, které by z konceptu udělaly hodnotnou a celou věc. Och, to radši zakřičet sbohem a jít zase do koutku fňukat nad tím, že tatíček nepohládl, ale zrubal pěstmi, že matička nepofoukala, protože se někde schlastaná válela. A tak pokleknout, spojit ruce do prosebné polohy a brblat do prostoru neupřímné chvály velikosti, nedozírnosti konceptu, jemuž ani po kotníky, jemuž ani do očí, jemuž vše a plnými hrstmi. Nechť koná, ten, jenž mlčí, protože v jeho mlčení se odráží bezradnost, strach z následků, nedůvěra ve vlastní schopnost nerozřukat se nad lidským údělem, kterým je prostě...hm...fňukání.

To je ale idiotské.

Nevadí. I pro to je na světě místa dost.

Obzvláště v rukou konceptu. Konceptu, po jehož pravici krvácí sliby a po levici trest. A jen když koncept tleskne, zajiskří světem nefalšovaná radost, protože se hovno stane. Jen někdo v konceptu a na konceptu a náčrtu zatleskal své velikosti a pak zase krvavé pazoury odvrátil od díla spravedlnosti a zbytnělého ega.

A buddhisti jsou také blbci. Ta ví každý malý Jarda.

Čínsko-americká válka příštího roku bude, slíbil Muhuhara Rahuni

I Muhuhara Rahuni se kouká na svět skrz růžové brýle. Jeho celoživotním snem bylo, že začne americko-čínská válka. Jeho slib všem lidem bral jako svůj osud. Válka bude. Jaké štěstí a jaká radost se rozlije jeho tvář, až spatří první dělátko rozšmelcované padajícími bombami. Zápis do deníčku si udělá červenou fixkou. Dokázal jsem to, zvolá v něm. Dokázal!!! Můj život nebyl žit nadarmo! I George Leschic má svůj sen. I on vidí svůj svět v růžové barvě. Nedávno, když už potisící seděl opuštěn v baru v zaplivané ulici New Yorku, sáhl mu kdos na zadek a zašeptal – pojď. George vstal. Byl žádán. Chtěn! A o tom snil. Hlas jej dovedl do kabinky záchodku, kam se chodí na velkou a bum ho. George se opřel o nádrž na splachovací vodu a zažil velké věci. On ano. Zažil a jeho svět se rozzářil (doufejme, že tato homosexuální vsuvka nám dodá, kurva, konečně nějaké sponzory).

Antikvárovo pojednání o... Vy mne, vážený Alexeji Trofimoviči, začínáte vážně znepokojovat. Může si dospělý člověk skutečně myslet, že je život krásný? Že jste s tím přišel vy, pouze potvrdilo moje obavy a vskutku byste měl co nejdříve navštívit lékaře. Ale dosáhnul jste svého, neboť mi to vaše absurdní tvrzení nedá pokoje a rozhodnul jsem se trochu porozhlédnout po nějakých příkladech, které by mne o té kráse dokázaly přesvědčit. Jako obvykle rozhodl jsem se hledat odpověď v knihách a náhodou jsem tedy na jedné z polic objevil svazek z edice Oko - Mořská fauna a flóra. Jistě tuto řadu znáte ze svého dětství. Přinejmenším svazek Rozum do kapsy vám musel tehdy projít rukama. Povedená, zdařilá řada malých a poučných encyklopedií rozněcujících přirozenou dětskou zvědavost... pokračování dole.

Soutěž...

V rámci tematického křepčení nad mizérií života vyhlášíme soutěž o hovno.

Člověk radostný a pozitivně naladěný přeci uvítá právě i to hovno.

Proto rozjuchejte své tvářičky, roztáhněte svá kropenatá tělíčka a soutěžte.

Kdo donese do antikvariátu něco milého a krásného a radostného na zlatém podnose, vyhraje hovno.

Ubrousky sebou.

Nekonečný prostor pro moudrost páně Kačura

ŽIVOT JE KRÁSNÝ

JAKO vždy záleží na „úhlu pohledu,, vážený Trofimoviči. Zcela jistě vám na vaši otázku JE-LI ŽIVOT KRÁSNÝ odpoví jinak kybernetik a jinak těhotná žena a jinak biochemik, jinak dvanáctiletý chlapec, jehož úhel pohledu bych si nyní dovolil zaujmout a nezbude mi tedy, než obrátit svoji pozornost ku svým vzpomínkám z dětství. Je krásná pouze vzpomínka? A co budoucnost? Co je to ten život? Lidský život? Zkusím vás přesvědčit, vážený Trofimoviči, že život opravdu krásný je a vím, že jsem v přetěžké pozici, neboť přesvědčit o něčem na první pohled tak očividně nepřesvědčivém právě tak kritického ducha, který všude vidí spíše nedokonalost a vadu a kaz, je úkolem nadlidským, ale já vlastně nechci přesvědčit vás, jako spíše sebe.

Cožpak všude kam se podíváme, nevidíme přesvědčivé opaky krásy, a pokud je v lidských životech, neboť my přeci hodnotíme krásu právě jakožto lidé a nikoli jako chobotnice či vlašťovky, které nám mohou připadat krásné, zahlédáme, tak pouze ve slabých záblescích. Cožpak vám musím předkládat seznamy hrůz a neštěstí, jež postihují lidský rod již od nepaměti a v dnešních časech možná v míře přesahující naši výdrž a náš rozum. Pohlédněte do nedávných dějin, pohlédněte do včerejška a jistě vám také dnešek bude schopen nasnášet mnoho příkladů, že život, lidský život je kvůli zlovůli osudu téměř nesnesitelný a neřeknu vám jistě žádnou moudrost, připomenu-li vám, že mnohá stráž a nepřízeň je pouho pouhým dílem naší přirozenosti a neblahých lidských sklonů. Kolik zde již bylo před námi opravců dějin a navrhovatelů lepšího uspořádání lidských záležitostí a bohužel všechna ta velkolepá řešení skončila peklem, o němž se dobrodějům lidstva nikdy ani nesnilo. Mám-li se přesvědčit o kráse světa a kráse života, měl bych také vědět, co je tou krásou a začnu-li po ní pátrat, zabřednu bezpochyby do všelijakých estetických a filosofických úvah, které nebudou brát konce. Někdo se vám bude snažit namluvit, že krása spočívá v jednoduchosti a přehlednosti a uspořádanosti a takové mnohdy najdete ve společnosti mužů zaobírajících se mnohdy z prapodivných důvodů logikou a také matematikou, ale najdou se mezi nimi jistě tací, kteří budou shledávat krásu v nejednoduchosti a nepřehlednosti a dokonce v zdravé míře neuspořádanosti, ale budou se jistě různit v názoru na míře zdravotnosti a nezdravosti. Jistě jste již také potkal metafyziky krásy a plytké lyriky krásy spatřující pravou krásu v opěvování zvýšené porodnosti, která překročivši zdravou míru stává se pohromou. Krása nebeské bání ztrácí svůj lesk při pomýšlení na bezedné hlubiny, z nichž přichází to milé blikotání bezpočtu hvězd a galaxií. Měsíc se může zrcadlit na hladině rybníka a vyvolávat v nás milé a uklidňující pocity a celé nám to může připadat „krásné“, ale může v nás vyvolávat také noční děsy a noční obavy a nemusí také každého blažit pohled na hromady šutráků a hromady kráterů bičovaných smrtonosnými slunečními paprsky. Také ten koloběh života může v ledaskom vyvolávat pocit souměrné a vyvážené uspořádanosti, ale zároveň může...

Podívejte, už ten trik dělám asi šedesát let. Je to prostě okoukaný.

Fakt nevím, co na tom koho ještě bere.

Dobře, tak ještě jednou.

Ne...

Mám lepší verzi...

Cvičil jsem to dva roky...

Nie

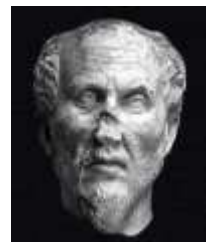
radšej

KLITORIS

Dobrý, co?
Levačkou!!!

Z redakční korespondence

KONCEPCE

Vážený kolego Chábe,
nemohu než souhlasit s tím, že člověk může mít dojem, že žije v zhmotnělém pekle, kde je vskutku obtížné zahlédnout jakoukoli krásu a vskutku pohled na lidské záležitosti mne naplňuje smutkem a zoufalstvím. Nepochybně si člověk může svoji bídnou situaci vykládat všelijak, ale mám obavu, že Bůh za nic nemůže a jsme u té zatracené koncepce, neboť člověk vysvětluje si svět tako konceptuálně – tedy vytvářením různých koncepcí a to také koncepcí Boha. Jedna z nich je koncepce Boha jako dobrého otce a nelze nevidět, jak se v ní obrází lidská touha po jistotě v nejistém, rozkolísaném světě, ale i tato koncepce jest značným zjednodušením, což jest jednou z podstatných vlastností všech koncepcí. Dovolil bych si vám citovat několik vět z mého oblíbeného Plotina a ponechám zcela na vašem uvážení, jaký zaujmete postoj nejenom k nim, ale také k hodnocení krásy světa, kterou nechcete vidět a nedívám se vaši „barvosleposti“, neboť vidět krásu není vzhledem k okolnostem vůbec lehké. Také se potácím neustále mezi odmítnutím a přijetím, mezi hrůzou a hysterickým nedšením.

PLOTINOS - CITOVÁNO Z POJEDNÁNÍ O KRÁSE VYDANÉHO NAKL. Rezek v Praze 1994.

...naber důvěru v sebe a potom už jsi vystoupil vzhůru a nepotřebuješ průvodce. Soustřed' se a viz. Neboť jedině toto je oko, které hledí na krásu v její velikosti. Kdo však k podívané přijde s očima kalnými špatností, neočištěn a slab, pro nezmužilost nemohoucí hledět na prudký jas, nic nevidí, i kdyby mu někdo ukazoval, co lze uzříti. Zřící totiž musí přistoupit k podívané s okem příbuzným a připodobněným tomu, co má zříti. Nikdy totiž nespatriilo slunce oko, které nepřijalo jeho vid, a ani duše by neviděla krásno, kdyby sama nebyla krásná. Ať každý, kdo chce nazříti boha a krásno, nejprve celý přijme vid od Boha a celý se stane krásným...

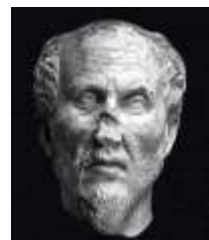
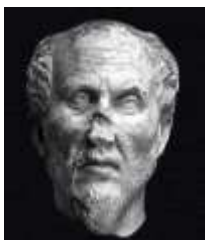
Vskutku platí, že tam nalézáme se mimo dobro a zlo, neboť tam je obojí zastoupeno ve stejné míře, neboť nebylo jednoho bez druhého a taktéž krásno je tam promícháno se svým opakem a to opakem absolutním, dovoluji si dodat já. Tudíž musí zřící nabýt mnohou statečnost a teprve obrněn odvahou a pokorou a zapomněním může pohlédnout vzhůru, příteli Chábe. Vnímám tak náš výtvar jako zajímavé prolnutí děsu a nadšení - odmítnutí a přijetí a děkuji vám za spolupráci.

Vždy v úctě redaktor Kačur

DEKONCEPCE

Vážený kolego Kačure,
arciť souhlasím s vaším nápadem citovat jakéhosi hudlala a vykazovat jeho slovy bludy z mých zanícených rohovek. Ale dovolím si kontrovat jiným, jistě srovnatelným myslitelem, jenž reflektuje o něco málo přízemnější cíle, nežli je vhléd na božskost jedince v jeho umělém vyzdvihování na roveň božského pohledu. Není jím nikdo jiný, nežli František Kopal, místní řidič fekálního vozu, který si na cisternu napsal toto zásadní sdělení:

vaše hovna, naše radost

Co lze z Kopalových slov vyčíst? Snad více, než ze slov Plótínových. Plótínos dlel ve sférách myšlení, které jsou v zásadě odtržené od života. Abych vám to, vážený kolego, přiblížil na příkladu. Plótínos sedě pod olivovníkem, právě že koncipoval ideální stav mysli a tedy i života. Slyšíte dobře, koncipoval. V jeho myšlenkách se odráží cynicky utopický svět, který člověku tvrdí, že lze postupovat i jinak, žít jinak. Ovšem ocitáme se na rovině obšourné a neuchopitelné fantasie, která se vysmívá, protože je nereálná. Plótínovy myšlenky tak, zjednodušeně řečeno, vycházejí ze světa Harryho Pottera, kde stačí mávnout hůlkou a pronést „mdloby na tebe“ a člověk vyhraje hlavní cenu v loterii. Ale život se běře jinými cestami. Plótínovy myšlenky mě, a se mnou i vás, odkazují na můj první článek tohoto čísla časopisu zvoucí se „Provoláním – ejchuchů – nic nezměníte“, kde se vysmívám přesně tomu, co Plótínos tvrdí. Tedy síle přesvědčení, že svět je jiný, nežli takový, jaký je. Nutný dodatek, nezřízeným optimismem se, vážený kolego, zkurví víc věcí, nežli řízeným pesimismem.

Vždy bez úcty reaktor Cháb

PROKONCEPCE

Vážený kolego Chábe, nelze než souhlasit s tím, že poměry zde v tělesném světě jsou vskutku neutěšené a skutečně bychom na to neměli zapomínat, ale ony se nám připomínají každým dnem a to nejenom v souvislosti s našimi nepříliš povznášeujícími tělesnými potřebami. Také pohled do historie může naplnit nadšením pouze blázna a jistě vám nemusím předkládat nepoučné příklady z nedávné minulosti, jež by dokonce mohly přimět přemýšlivějšího jedince k domněnce a posléze dokonce k pevnému přesvědčení, že jest obyvatelem říše pekelné, v níž je trestán za to, že se vůbec narodil a v této souvislosti si jistě položí otázku, proč jsem se tedy vůbec narodil? Abych se podílel na všeobecné hrůze neřestně se rozvalující všude kolem, abych se tedy přizpůsobil poměrům a podílel se na tupé zkáze, neboť v tomto světě je kupodivu ještě stále dost prostoru pro zničení posledních zbytků krásy - je-li zde vůbec jaká. Co nám tedy zbývá, vážený kolego? Výsměch, humor či marná snaha vytvářet krásu, která je ovšemže vždy krásou subjektivní, neboť Krása pana Františka Kopala bude jistě odlišná od vašeho pojetí krásna či od pojetí mého. Zeptám se vás zcela osobně - co považujete za krásné? Na závěr bych se vrátil k našemu Plótínovi, kterého pochopitelně znám pouze z několika citátů a několika slovníkových hesel, takže o skutečném Plótínovi vím úplný prd. Nemám ovšem při čtení mnou i vámi uvedeného citátu, že bych stál před slovy nějakého blouznivce a jedince odtrženého od „reality“. Plótínos nás v našem úryvku pouze nabádá - chceš-li zřít krásu, učiň se sám krásným - což je úkol téměř nadlidský a chápu, že pro mnohé vzhledem k děsivým životním podmínkám téměř nemožný. Mohu se samozřejmě sobecky uzavřít do jakési „věže ze slonoviny“ a blít zhůry překrásné estetizmy či estetismy. Mohu spáchat sebevraždu, mohu se na všechno vysrat, mohu to všechno poslat do prdele, mohu se tím vším bordelem nechat semlít a on už se o to koneckonců postará stroj světa sám, mohu se stát titánským vzbouřencem proti osudu anebo od rána do večera odříkávat žalmy. Upřímně řečeno, ani já sám nevím, co mám dělat. Nevím to a chtěl bych... vidíte to, chtěl bych, ale skutek utek, vážený kolego, jemuž děkuji za nastavené zrcadlo, neboť jenom díky protikladům lze možná také zahlédnout krásu. Pokusím se vám ve zvláštním pojednání podat mé pojetí krásna - ale na to se musím dostat do správného rozpoložení mysli, do něhož se možná ovšem také nikdy nedostanu.

Dobrou noc

ODKONCEPCE

Vážený kolego Kačure, hovno, pravím vám. Plótínos netvrdí – chceš-li zřít krásu, staň se krásným. Svou proklamací pravil, že on krásu zřel. Dovolím si uvést jeden citát na podporu mého tvrzení. Je to citát ze značně kontroverzního díla žánru vědecké fantastické literatury faktu. Proto snad zatajím i jeho název. Poslechněte si to:

Budeme nadále podporovat planá esoterická učení o universálním založení člověka, o božské esenci, skrze niž se osvícené lidské ego rozplyne v pozitivní energii lásky a smíření. O to nám jde, potlačit lidské ego a uvést ho v pochybnost o svých vlastních schopnostech pro nalezení míru ve vlastní duši. Kdo trpí nespokojeností, neklidem, zlobou či nouzí bude nadále uvržen do temnoty, vyloučen ze společenství těch osvícených, jimž patří blažená budoucnost. Lidé musí stále věřit, že jejich individuální neúspěch je dán jejich neschopností, jejich špatným ustrojením, negativním myšlením, jímž se sami ničí. Tak se vybijí veškerá energie vzdoru těchto lidí v sebemrškačství.

Sledujete tok mého myšlení? Jak negativistický, tak i pozitivistický náhled na život je zcela mimo. Slouží jen k odvedení pozornosti. Od čeho? Ví Bůh. Pozitivně nahlížející se utápí ve své falešné velikosti a negativně nahlížející se ničí sebemrškačstvím. A kupodivu, mezi nimi projíždí Kopal s tvrzením – Vaše hovna, naše radost – svým způsobem je on tím jediným, který má pravdu.

Antikvářovo pojednání o...

Pokračování

Tak jsem si včera prohlížel obrázky rozmanitých podmořských potvor a nestačil se podívat té rozmanitosti tvarů a barev a také jejich roztomilým pojmenováním. Jen považte - SLIZOUN ZVONIMÍRŮV, který má nadoční tykadla parohovitě rozvětvená a malá tykadla na nozdrách a vyhledává mělké vody u skalnatých pobřeží, ale SLIZOUN PAVÍ, to je ale, vážený Trofomoviči, rybka, která z profilu vypadá jako zadumaná lidská hlava protažená do rybího těla. Na str. 222 jsem potkal Morčáka chutného, který žije společensky na dně od hladiny 100 m. Strana 154 mi představila Argonauta pelagického - Argonauta Argo - dvoužábřehého osmiramenožce a kapitola Plži - Gastropoda mi prozradila, že ti mají tělo kryté ulitou a že se dělí na předožábřé, zadožábřé a plícnaté. Dovolte mi uvést několik příkladů - Ušeň mořská - jaká krása - že by ten život byl skutečně krásný, poslouchejte - její ulita je plochá, s širokým okrajem největšího závitu/obústím/, který je proděravělý sedmi otvory, vnitřek ulity tvoří perleťová vrstva z jemných vrstev aragonitu/modifikace vápence/, která se matně leskne. Představuji si, že také mne příroda obdarovala nějakou pěknou ulitou, ale mně by se spíše vyhovoval příbytek Věžule obecné, neboli, jak jistě víte - Turritella communis, která patří spolu s dalšími třemi druhy k předožábřím plžům - takže Věžule obecná ma věžovitou hladkou ulitu se silnou vnitřní perleťovou vrstvou a 12 až 18 závitů – škoda, takových 24 by také nebylo špatných, ale budiž spokojím se s osmnácti. Věžule žije zahrabána v bahně mělkých vod a ulitku si plž uzavírá štětinatým konchiolinovým víčkem - a právě to bych Trofomoviči potřeboval opatřit, protože jej nemohu nikde sehnat. Maketu věžulovité ulity mám již hotovou. Pouze musím dokončit ten perleťový nátěr a uzavřít se v ní tím konchiolinovým víčkem a to mi trochu kalí celou tu krásu mého záměru. Ale ano, život je

krásný, ale prapodivný, TROFIMOVIČI, prapodivný a to jsem se vám ještě nezmínil o
Měsíčníku svítivém a Okatém mořském jazyku.

Dobrou noc

Nikita